

trædes for nær. Selvfølgelig skal der tages visse Forbehold; det er saaledes naturligt, at Fjordene forbeholdes Grøn- lænderne, og ligeledes at de alene faar Ret til at fiske paa de Fiskepladser, der ligger ud for de større Kolonier, hvor de tidligere har været vant til at fiske. End- videre er det nødvendigt, at der gives danske Undersaatter, som driver Fiskeri, Adgang til mindst 3, helst flere, Pladser, hvor der ingen Grønlandere bor. Ravns Storø, der nu er aabnet, er ikke tilstræk- kelig, den ligger uheldigt for Fiskeban- kerne, der maa gives Adgang til flere Pladser — og ikke alene Adgang til Plad- ser, men ogsaa Ret for Fiskerne til at gaa i Land og bygge Pakhuse, Oplagsma- siner o. s. v. samt llandsættelse af Fangst, saaledes at de i det hele taget faar for- nødne Støttepunkter for Fiskeriet. Den højtærede Indenrigsminister mener, at Ravns Storø baade er ideel og tilstrække- lig; der er Radio, siger den højtærede Mi- nister, og der er en Marineofficer. Men se, det er nu hverken Radio eller Marine- officerer, der først og fremmest er nød- vendige for Fiskerne. Bevares, jeg sætter stor Pris baade paa Radio og paa Marine- officerer, jeg anerkender formentlig i endnu højere Grad end den højtærede Minister Betydningen af *begge* disse Faktorer. Men i denne Forbindelse er det noget andet, der tiltrænges. Jeg ved med afgjort Sik- kerhed, at det før eller senere vil lykkes at faa disse Krav vedrørende Grønland gennemført, de er bygget paa Ret og Bil- lighed. Tiden selv arbejder i samme Ret- ning som jeg, og den Holdning, den højt- ærede Indenrigsminister hidtil har indtaget og vedblivende indtager overfor Spørgs- maalet, vil ikke i Længden kunne opret- holdes. Det nytter ikke at stampe imod Brodden, og det nytter heller ikke at sætte sig op imod en naturlig og ønskværdig Udvikling. Kravet om, at danske Under- saatter nu maa have Ret til at fiske paa Grønlands Territorium — hvor dette kan lade sig gøre uden at krænke Grønlandernes berettigede Interesser —, lader sig ikke tilbagevise, lige saa lidt som det i Læng- den vil være gørligt at henvise danske og færøske Fiskere til den afsides Ravns Storø. Halve Foranstaltninger duer ikke. Skridtet maa gøres fuldt ud. Overordentlig mange grønlandsinteresserede deler disse Ansku- elser, ogsaa adskillige ærede Medlemmer af dette høje Ting; jeg skal saaledes nævne, at foruden Færøernes specielle Repræsen- tant, det ærede Medlem Hr. Samuelson, der naturligvis kan siges at have Særin-

teresser i dette Spørgsmaal, og de ærede Medlemmer Hr. Sundbo og Hr. Fraenkel har ogsaa det ærede Medlem Hr. Kragh og det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen offentligt udtalt sig i samme Retning som jeg, hvad Fiskeri paa Grønlands Terri- torium angaar, altsaa Medlemmer af højt forskellig Partifarve. Vi kan ikke for- svare at lade de rige — den højtærede Indenrigsminister vil bemærke, at jeg til- lader mig at sige: rige — grønlandske Fiskebanker ligge hen uden at udnytte dem fuldt ud, og vi kan heller ikke for- svare at lægge de Fiskere, der begiver sig til Grønland for at drive deres Erhverv, unødige Hindringer i Vejen — Tiden er ikke til den Slags Ting.

Den højtærede Indenrigsminister vil vide, at der i Aar har været en alvorlig Mislyd i Form af Klager fra Færøerne over den Behandling, færøske Fiskere har været udsat for i Grønland, men herom udtalte den højtærede Minister sig ikke. Jeg skal ikke opkaste mig til Dommer i disse Strids- spørgsmaal, idet jeg gaar ud fra, at en Under- søgelse allerede er i Gang, men sikkert er det, at en vis Bitterhed overfor Regerin- gen og Administrationen er kommet til Orde i den færøske Presse i Anledning af disse Klager fra færøske Fiskere; jeg skal bl. a. henlede den højtærede Regerings Opmærksomhed paa en ledende Artikel i det færøske Blad „Dimmalætting“ for 15. September d. A. Under den Debat, jeg i Fjor havde med den højtærede Indenrigs- minister vedrørende disse grønlandske Spørgs- maal, udtalte den højtærede Minister i sin Replik til mig — det staar i Folketings- tidende Sp. 2072 —, hvilket jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere: „at alt, hvad vi kan gøre uden at gaa den grønlandske Befolkning for nær for at hjælpe Færingerne, der mangler Fiske- pladser, det skal jeg villigt gaa med til“. De samme smukke Talemaader benyttede den højtærede Minister i Aar, idet han udtalte sin Sympati for vore Landsmænd paa Færøerne, men noget til at bære Sym- patien i gav han ikke Færingerne. Den højtærede Indenrigsminister ved jo sær- deles vel, at Færingerne er saare langt fra at være tilfredse med at faa Tilladelse til at gaa ind til Ravns Storø, og de svage Mu- ligheder, den højtærede Minister antydede om at faa den anden Havn, betyder vel neppe særlig meget. Jeg tror, at den højt- ærede Minister, uden paa nogen Maade at genere Grønlanderne, kunde have gjort adskilligt mere, end han hidtil har gjort, for at hjælpe Færingerne, for det er i